
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ISTEN VEZET

ApCsel 27,1-11

2017. JÚLIUS 9.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 100. zsoltár

Imádkozzunk. Köszönjük mennyei Atyánk, hogy sok bajunk, nyomorúságunk, nehézségünk, küzdelmünk, betegségünk és gyászunk közepette is megtartottál és megőriztél bennünket, sőt, ezek ellenére adtál nekünk életünkbe bőséget, szabadulást, gyógyulást és vigasztalást, hogy most, ezen a napon is itt hajlékodbá örvendező és vígadózó szívvel állhassunk eléd, megköszönve jóságodat, hálát adva irgalmasságodért, dicsőítve nevedet a Jézus Krisztusban megszerzett és nekünk felajánlott szabadításért és üdvösségért. Köszönjük, hogy bennünket is bevontál csodálatos szeretetedbe, velünk is megosztottad kegyelmességedet, minket is néped körébe számláltál. Köszönjük, hogy biztosan megtartasz bennünket a Krisztus útján, amely üdvösségre vezet. Kérünk, hogy ezen az istentiszteletünkön is, amikor eléd hozzuk magasztalásunkat, dicsőítésünket, eléd hozzuk kéreseinket, mindenek előtt büntörlő irgalmadért, azután azért, hogy áldd meg kegyelmesen a mostani alkalmat szent Igéddelel, Lelked erőivel, hiszszük, hogy mindezekben meghallgatsz bennünket. Ezzel a bizodalommal kérünk hát, küldd el Szentlelkedet, nyisd meg szívünket, emelj bennünket Önmagadhoz mennyei világosságodba, engedd látnunk szent akarodat és késztesd bennünket arra, hogy hálás elkötelezésben újra felajánljuk magunkat mindannak a jónak megcselekvésére, amelyre gyermekeidet késztetted és hívod. Krisztusért, a mi Urunkért kérünk, hallgasd meg imádságunkat, áldd meg istentiszteletünket. Ámen

Textus: Mikor pedig elvégeztetett, hogy mi Itáliába hajózzunk, átadták mind Pált, mind némely egyéb foglyokat egy Július nevű századosnak a császári seregből. Beülvén azért egy Adramittiumból való hajóba, az Ázsia mentében fekvő helyeket akarván behajózni, elindulunk, velünk lévén a macedóniai Aristárkhus, ki Thessalonikából való. És másnap megérkezünk Sidonba. És Július emberséggel bánván Pállal, megengedte, hogy barátaihoz elmenve gondoskodásukban részesüljön. És onnan elindulva,

Ciprus alatt evezünk el, mivelhogy a szelek ellenkezők voltak. És a Cilicia és Pámfilia mellett levő tengeren átevezve, eljutottunk a liciai Mirába. És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált, abba szállított be minket. Több napon át azonban lassan hajózáva és nehezen érkezvén Knidushoz, mivel nem engedett bennünket odajutni a szél, elhajóztunk Kréta alatt, Salmóné mellett, és nagy ügyel-bajjal elhajózva mellette, eljutottunk egy helyre, melyet Szépkikötőknek neveznek, melyhez közel volt Lásea városa. Mivel pedig sok idő múlt el, és a hajózás már veszedelmes volt, mivelhogy a böjt is elmúlt immár, intette Pál őket, ezt mondván nekik: Férfiak, látom, hogy nemcsak a tehernek és a hajónak, hanem a mi életünknek is bántódásával és nagy kárával fog történni e hajózás. De a százados inkább hitt a kormányosmesternek és a hajótulajdonosnak, hogy nem annak, amit Pál mondott. (Apostolok cselekedetei 27,1-11.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Némi aggodalom töltött el, amikor olvastam ezt a leírást, ahogy Lukács leírja itt Pál apostol útját Rómába, hogy mit fog szólni a gyülekezet, ha majd elhangzanak a különböző városnevek: Mira, Pámfilia, Szilicia, Kréta, Szépkikötő..., - és nem tudjuk magunk elé képzelni a térképet. Igaz, odahaza ki-ki a Bibliában a hátsó oldalakra mellékelte térképeken pontról pontra követheti ezeket a helyeket. Aztán megnyugodtam, mert nyáridő lévén előbb-utóbb valamiféle térképet, vagy éppen a mobil-telefonunkra feltelepített GPS-t úti-programunk kapcsán megnézünk, járatosak vagyunk hát az eligazodásban. Egyszóval, nem kell zavarba jönni attól, hogy Lukács evangélista itt különböző helységeket jegyez föl és részletesen közli Pál apostol útját. Most azonban inkább arról akarok szólni, hogy ebben a néhány feljegyzésben igen jól érzékelteti velünk Lukács, hogy itt roppant ellentétek bontakoznak ki. Hadd kezdjem azzal az elemi ellentéttel, ami magából a helyzetből, a körülményekből adódik. Azt írja Lukács: próbáltunk Rómába tartó hajót szerezni, mert elvégeztetett, hogy Pálnak Rómába kell mennie, mert a pere során folyamatosan a császári ítélszékre apellált, és a hatóságok úgy döntöttek, hogy akkor menjen Rómába. Tehát Lukács arról ír itt, hogy miképpen próbáltak Kis-Ázsia partjainál egy Rómába tartó hajót fogni, Róma felé elindulni. S ezt írja: föltartóztattunk. Továbbá: nagy ügyel-bajjal jutottunk egyik helyről a másikra. Aztán: sok időt töltöttünk el azzal, hogy hajót találjunk, illetve: vártunk, hogy alkalmas szél támadjon, és útnak indulhassunk. Tehát az első ellentét, amit itt hangsúlyozni kell, abban jelentkezik, hogy nem akaródzik teljesülnie annak, amit az apostol isteni ígéretben kapott. A legelső ígéretet, amit római útja felől kapott, talán még önmaga számára sem tudta konkrétan megfogalmazni. Idézzük csak föl. Damaszkuszban vagyunk, közvetlenül a damaszkuszi úti jelenet után, Pál apostol vakon tölti az időt és várja Isten szabadítását. Ekkor Isten prófétát küld hozzá, Anániást, aki vonakodik, nem akar elmenni, mert Pál – illetve akkor még Saulus – hírhedt keresztyénüldöző volt. Ekkor ezt hallja az Úr

szájából a próféta: menj el, mert ő nekem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok, és Izráel fiai előtt (ApCsel 9,14). Nyilvánvaló, hogy Pál értesült erről az isteni ígéretről. Aztán missziói útjai során egyre nyilvánvalóbbá válik számára ez a megerősítő ígéretet, amit majd később a vihar kellős közepén is hall: Ne félj Pál! A császár elé kell néked állnod És ímé, az Isten ajándékba adta néked mindazokat, kik te veled hajóznak (ApCsel 27,24). Ezzel az eltökéltséggel indul még előbb Jeruzsálembé, hogy elvigye az adományokat, és minden figyelmeztetés dacára vállalja a veszedelmet, mert neki Rómába kell menni.

De tudjuk, hogy a jeruzsálemi zűrzavar után, amikor kimentették és Caesareába elvitték, és ott a helytartó vizsgálati fogságba vetette, de korrupt ember lévén azt remélte, hogy majd Pál rokonai vagy maga Pál vagy a barátai, megkínálják őt valamivel. Adnak valami pénzt, hogy szabadon engedje Pált. Még azt is megtette Félix, hogy megengedte, hogy Pál apostolt rendre meglátogassák a gyülekezeti küldöttségek. Nyilván, elvitték a híret annak, hogy az apostol immár egy hónapja, immár két hónapja, immár egy esztendeje, immár két esztendeje, immár két és fél esztendeje vizsgálati fogságban van. S ha elvitték ezt a hírt, csak megmozdulnak érte. De aztán új helytartó érkezett Festus személyében, aki meghallgatta Pált, aztán úgy döntött, hogy ebben az ügyben ő nem illetékes, nincs rá hatásköre, menjen Pál Rómába. Itt kezdődik a mai fejezetünk: mikor elvezetett (mikor végre kijött a parancs, írás jött felőle), hogy Pál menjen Rómába, na, akkor végre, végre teljesedni fog az isteni ígéret, ennyi föltartóztatás után.

És immár arról kellene olvasnunk, hogy az a hajó, amely fölvette Pált, a társait, az egyéb foglyokat, s a római századot, összesen 276 embert, meg persze a hajó gyomrába töltött kis-ázsiai rakományt, repesztve viszi Róma felé. Tavasszal és nyáron egyébként és általában olyan szelek fújnak a Földközi tengeren, hogy nagyon hamar Rómába lehet érni. De Lukács azt mondja, hogy nem így történt; ellenkező szelek fújtak.

Közbevetőleg, arról is olvasunk itt, hogy a római százados, Julius összebarátkozott Pállal, hallgatott rá, figyelt rá. Amikor megérkeztek Szidon kikötőjébe, ahol valószínűleg gabonát és utasokat vettek fel, és néhány napig ott állt a hajó, megengedte Pálnak, hogy kimenjen a hajóról, hogy találkozzon a barátaival. Meg lehetett volna szökni, de lám, Pál Rómába akar menni, visszament a hajóra és újra útnak indultak. De szembeszél fújt. Akik majd megnézik a térképeket, látni fogják, hogy cikk-cakkos úton ment ez a hajó. Úgy tűnik, tehát, hogy nem fog teljesedni az isteni ígéret, megint valami föltartóztatás van itt a dologban. Ez ellentét, ellentmondás, feszültség. A Pálnak adott ígéret, amelyre hosszú ideje készül, hogy Rómába eljutva Isten ígérete szerint bizonyosságot tegyen (erről ír a Római levélben is), mindez nem teljesül.

Először tehát azt mutatja meg számunkra Lukács, hogy az isteni ígéreteket sokkal mélyebbre kell a szívünkbe beírni, mint azt sokszor gondoljuk. Bi-

zony, elég hamar ki szokott hullani a szívünkéből meg a gondolkodásunkból az, amit Isten nekünk megígért. Az életvezetésünkben is félre szorul egy-egy Istentől kapott ígéret, holott, amit Ő ígért, az mély és jól megalapozott reménység. Igen, bár igyekeztünk ennek a fényében és erejében járni, amikor a körülmények, a külső körülmények ellentmondani látszanak ennek, kihullik a szívünkéből. Holott a körülmények is Isten kezében vannak. A középkorban Svájcnak volt egy híres jelmondata, latinul így hangzik: *confusio hominum et providentia Dei regitur*, emberi zűrzavar és Isten gondviselése kormányozza. Ha a hajót is kormányozni kell (márpedig itt bősséggel fogunk majd erről olvasni), akkor azt kell mondani, hogy ezt a hajót, meg a másik hajót, meg a harmadik hajót, ahogyan sorban szállnak át Pál apostolék egyikről a másikra, amelyik Rómába tart, nos, a hajót itt emberi zűrzavar és Isten gondviselése kormányozza. Ahogyan az életünket is. Svájc esetében ezt nem egy hajóra mondták, hanem egy államszövetségre, de mondhatjuk ezt a saját életünkre is, mert sokszor éppen az életünk zűrzavaros dolgai közepette kell meglátnunk, megértenünk Isten gondviselését. És ahogy a hajósok tudják, hogy még szembeszéllel is jól lehet haladni, csak ügyesnek kell lenni, és úgy kell a hajót irányítani éppen cikk-cakkban (amitől olykor úgy tűnik, ellenkező irányba megyünk), sokszor így kormányozza Isten az életünket. Azért beszél hát erről annyit Lukács, hogy boldogan engedjünk ennek az isteni vezetésnek, biztosan és szilárdan vessük a szívünkbe az isteni gondviselést.

A másik ellentét abban mutatkozik meg, amit talán így lehetne megfogalmazni, hogy maradjon a suszter a kaptafánál. Pál apostol római polgár volt, megillette némi tisztelet, Julius centurió össze is barátkozott vele, kedvezést is adott neki, a hajón is több-kevesebb szabadsága volt, kikötőkben ki is szállhatott, intézhette a dolgait. Később majd olvassuk, hogy amikor zátonyra futott a hajójuk, a hajótulajdonos le akarta gyilkoltatni a rabokat, akiket a rabszolga-piacra vittek, Pál ott, szinte szabad emberként beszélt és tiltotta meg az öldöklést. Ha mindezt idevesszük, gondolhatnánk, hogy az apostolnak is volt talán némi szava hajózási ügyekben. De hát a suszter maradjon a kaptafánál, a sátorponyva szövő maradjon a ponyvaszövésnél – ez volt Pál apostol mestersége – lehet, hogy hébe-hóba még vitorlát is szőttek a családi műhelyben, de hogy a hajó kormányzásához, a navigációjához, az út kiszámításához, a szelek és az áramlatok figyelembe vételéhez mennyit értett, ezt most mi nem tudjuk eldönteni, de nem is kell. Volt a hajónak kormányos mestere. Az ő dolga volt mindez. Azt olvassuk itt, hogy Pál intette őket, amikor úgy döntöttek, hogy tovább mennek Szépkikötőből, mert sok idő telt el a várakozással, míg szelet kaptak szelet, csakhogy közeledett a téli időszak. (Ezt Lukács így mondja, eltelt a böjt – ezzel az őszi böjtre gondol.) Tudjuk, hogy az antik világban a Földközi tengeren október közepétől tilos volt a hajózás, illetve ki-ki a maga kockázatára hajózott. Akkor is voltak már biztosító társaságok, márpedig aki október közepe után hajózott ki, annak nem fizetett a biztosító.

De mindannyian Rómába akartak jutni, Pálnak tehát örülnie kellene látva, hogy készülnek kihajózni. De ő mást mond: hadd figyelmeztesselek beneteket, hogy nemcsak a hajó terhe (a rakomány) fog elveszni, hanem a mi magunk élete is veszedelembé kerül, - pusztá életeteket kockáztatjátok, ha kihajóztok. A százados ez esetben (barátság ide, barátság oda) inkább hitt a kormányosmesternek és a hajó tulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott, és mivel a kikötő egyébként nem volt alkalmas telelésre, kihajóztak. Miért avatkozott bele Pál a hajózási kérdésekbe? Ő csak egy utas. Tudja azt a kormányosmester, hogy lehet-e menni vagy nem lehet, tudja azt a hajótulajdonos, hogy kockáztat-e vagy nem sem az őszi úttal. Miért avatkozik bele Pál? Hosszú köröket itt tenni, s elmondani, hogy kinek mi mestersége, annak a legyen mestere, a világ szépen fel van osztva, ne avatkozzunk bele egymás dolgába. Ha mondjuk, én lelkipáasztorként oda állnék egy kórházban a sebész mellé s kezdeném neki mondani, hogyan kell azt a műtétet végezni, nem sokáig okoskodhatnák, kivezetnének onnan, sőt, be se engednének a műtőbe. Vagy csak megveregetné az orvos a vállamat, és elküldene. Mindenki maradjon meg a mesterségénél- Miért avatkozik bele Pál? Mondhatnánk, hogy talán azért, mert ő ilyen ember volt. Olvassuk az Apostolok cselekedeteit és bizony néha megrökönyödünk Pál apostol magatartásán. Pál, ahogy mondani szokás, alaptól provokatív ember volt. Vannak ilyen emberek, ez alaptulajdonság. Mindenhez jobban értenek, mindenbe beleszólnak, mindenről van véleményük, mindig van állásfoglalásuk. A mai internetes világban úgy nevezik az ilyeneket, hogy: trollok. Mindenbe beleokoskodnak, kommentelnek, trollkodnak. Így-úgy, amúgy. Mondjuk azt, hogy Pál apostol ott ezen a hajón egy ilyen troll lett volna? Tanácskozik a kormányosmester, a hajótulajdonos, a centurió, az evezősök, a hajósinasok, induljunk-e, ne induljunk, mire oda ugrik Pál apostol és beleavatkozik. Azt tudják róla, hogy valami szentember, aki különös tanításokat terjeszt valami Messiásról, meg elvonatkoztatott misztikus dolgokról. Idézzük csak föl, az előző fejezetben olvastuk, amikor Festus, illetve Agrippa és Berniké előtt Pál apostol bizonyosságot tett, Festus azt mondta neki: bolond vagy te Pál, az agyadra ment a sok betű, a sok tudomány! Nos, egy filozófus miért avatkozik bele ezekbe a komoly dolgokba? Bölcselkedjen, imádkozzék. Jónást sem kérdezték meg egykor a hajósok, hogy miképpen kéne a vizet merni a hajóból, kidobták, mert rájöttek, hogy miatta támadt a vihar. De nem vonták be a kormányzási műveletekbe, mert csak egy próféta volt. Évtizede már Magyarországon heves vitatkozás támadt, hogy merrefelé kéne fordítani a magyar gazdaság szekere rúdját. Akkor az egyik politikus azt mondta: tudják, Magyarországon az a baj, hogy túl sok a filozófus, ezek mindig okoskodnak, de így semmivel nem megyünk előrébb. Hát tessék, itt van Pál apostol is, csak bölcselkedik. Nem hallgatnak rá.

De milyen érdekes, Pál apostol most önmaga ellenére avatkozik bele. Hiszen menni kéne egyenest Rómába, már a vizsgálati fogságban elvesz-

tegetett két és fél esztendő, már minden korábbi útiterve összeomlott. Menni kellene Rómába, és végre megjött a parancs is, mehetünk! Akkor hát vitorlát bontani, és egyenest Rómába menni, ez a feladat, és nem ott, Szépkikötőben, mely amúgy sem alkalmas a teelésre, vesztegetni az időt. Induljunk Rómába! És Pál most azt mondja: nem. Most önmaga ellenére beszél. Vagyis, ezzel a beavatkozással, amit szinte az isteni ígéret ellen tesz, mintha most maga Pál apostol is csatlakozna azokhoz a külső erőkhöz, körülményekhez, időjárási, meteorológiai, hajózási körülményekhez, amelyek feltartóztatják. Itt szinte teljességgel érthetlenné válik minden. Az imént azt mondtam, hogy jó mélyen a szívünkbe kell írni Isten ígéreteit, hogy az semmilyen körülmény hatására ki ne essen a szívünkéből, az életünkéből, és az legyen az életünk meghatározott iránya, attól semmi ne térítsen el. És most maga Pál apostol az, aki azt mondja, hogy nem lesz ez jó, ne induljunk el.

Csakhogy meg kell értenünk, hogy Pál apostol nem Rómába akart elérkezni, hanem Rómában akar valamit csinálni. Nem az itt a tét, hogy Rómába érkezzen, lehetőleg minél előbb, hanem, az hogy Rómában elvégezze feladatát. És ezt az apostol teljességgel Isten kezébe teszi le. Annyira erősen begyökerezett a lelkébe az Isten ígérete, hogy kész és képes ezt az egyszerű emberi megfontolást – látszólag önmaga ellenére - ott a hajón elmondani: nem tanácsos sem a rakomány, sem a hajón utazók élete miatt tél beálltakor nekiindulni a tengernek.

Beavatkozzunk-e evilág dolgaiba, vagy a másik dolgába, vagy abba, ami érint bennünket, de nem ránk tartozik? Beavatkozzon-e a keresztyén ember a világ körülötte folyó dolgaiba? Azt szoktuk tapasztalni, hogy mi a dolgok folyását nem tudjuk megváltoztatni, nem vagyunk népszerűek, ha ebben vagy abban az ügyben véleményt nyilvánítunk, és még inkább le-torkolnak és elhallgattatnak bennünket, ha olyan kérdésekben szólalunk meg, amelyek szakmába, mesterségbe tartoznak. Ti, keresztyének, – vetik oda - imádkozzatok, higgyetek, emeljetek tekintetet az égbe, keressétek azt a titokzatos transzcendenciát, ami vagy van, vagy nincs, gyakoroljátok vallásotokat, - de ebbe, abba, amabba, hajózásba, gazdaságba, politikába, közéletbe, társadalomba, háború és béke kérdésébe, igazság és hamisság dolgába, törvénykezésbe, viselkedés-kultúrába, ki tudja még mibe, mind-abba, ami fenn van az úgynevezett világhajón, abba ne szóljatok bele. Húzzátok meg magatokat, aztán örüljétek, ha célhoz értek.

Pál mégis beleszól, mert neki nem az a célja, hogy Rómába jusson, nem erre kapott Istentől ígéretet, hanem arra, hogy Rómában is bizonyágot tesz majd Jézus Krisztus kegyelméről. Később majd olvassuk (amit már idéztem), hogy miután felelőtlenül kihajóztak és vihar tört rájuk és napokig és hetekig hánykódtak teljes sötétségben és nem tudták, hol vannak, akkor Pál apostol még egy többlet ígéretet is kapott, Isten megerősítette őt, hogy őrte senki nem fog elveszni azon a hajón. Bár a hajó zátonyra fut, léket kap, elsüllyed, partra kell menekülniük, éppen Pál apostol miatt

mindannyian életben maradnak. De az a csodálatos Isten gondviselésében, hogy Pál nem előre kapja ezt a megerősítő ígéretet. Ilyenek az Isten útjai. Ha előre kapta volna Pál apostol, akkor azt mondta volna a centuriónak vagy a hajóskapitánynak, hogy induljunk neki, az Isten megígérte, hogy miattam, mert nekem Rómába kell érkezmem, senki nem fog elveszni a hajón. Még előbb meg kell harcolnia az ellentmondások küzdelmét, meg kell harcolnia a mellőzöttség harcát, meg kell harcolnia azt, hogy mégsem annyira szabad ember, hogy leszálljon a hajóról és azt mondja: menjetek, én majd megyek egy másik hajóval, lám, csak kiderül, hogy fogoly és viszik, meg kell harcolnia a kétségbeesésnek, az életelvesztésnek a nagy harcait. Lukács leírja, amikor már hánykódott a hajó és három napos sötétség borul a tengerre, hogy fölkészültek a halálra. Ekkor kapja meg az apostol Istentől a megerősítő ígéretet.

A régi teológusok ezeket a történetzálakat, elemeket, amelyekből most néhányat felsoroltam, úgy nevezik: concursus Dei, - Isten gondviselésében az emberi akaratok, az emberi cselekvések, elhatározások, döntések, véghezvitelek illetve Isten mindent meghatározó akarata titokzatos módon együtt fut. Ezt jelenti itt a concursus szó. De van ennek a szónak egy másik jelentése is, ezt szoktuk magyarban is mondani, amikor azt mondjuk valakikre, hogy konkurensok, vagy konkurálnak egymással. Ez pedig azt jelenti, hogy vetekednek, versenyeznek, ellenfelek, sőt olykor ellenségek is. Isten gyermekei sokszor tapasztalják meg, hogy a szándékok, az akaratok, a történetek éppen ellenkező irányban mutatnak, mint amerre Isten ígérete szerint haladnunk kellene. És mégis, titokzatos módon ezek az ellenkező emberi akaratok és elhatározások is Isten akaratát viszik előre, együtt futnak, együtt viszik előre a történetet. Amikor Józsefet testvérei először meg akarták ölni, aztán jobbnak (hasznosabbnak) látták, ha eladják Egyiptomba rabszolgának, aztán évtizedek múlva, amikor József leleplezi magát előttük immár Egyiptomban, mint a fáraó után a második embere, és a testvéreket rettegés tölti el, akkor azt mondja nekik József: ne féljetek, az Isten engem tielőttetek küldött ide, azért, hogy most a nagy bajban segítségetekre legyek. Küldte Isten Józsefet? Nem a testvérek dobták be a kútba, nem ők adták el a rabszolga kereskedőknek? Ezt akarta volna Isten? A testvérek még hazudtak is az öreg Jákobnak, hogy szétépte Józsefet a fenevad, és sirathatta az öreg évtizedeken keresztül. Ezt akarta Isten? És József mégis azt mondta: Isten előttetek küldött ide - értetek. Majd így summázza be: ami rosszat ti ellenem gondoltatok tenni, azt Isten jóra gondolta fordítani. Ez ennek a gondolatnak, amit így nevezünk, hogy concursus Dei, az isteni akarral való együttfutásnak a titka és mélysége. Pál apostol útjának éppen a kiindulópontján vagyunk, és látjuk, minden bekövetkezik majd, lesz ide-oda hajózás, lesz vihar, lesz hajócsere, csak amit Isten az apostolnak megígért, úgy tűnik, csak nem fog teljesedni. Aztán elcsendesedik a vihar, aztán Pál apostol Rómába érkezik. Írjuk mélyen a szívünkbe Isten ígéreteit, hogy soha semmilyen körülmény, semmilyen

ellenkezés, semmilyen megfontolás, semmilyen más irányba tartó akarat ki ne vehesse onnan, hanem mindig boldogan, nagy bizodalommal higgyük viszályok, viszontagságok, megsötétedések közepette is, hogy Isten bizton célhoz vezet bennünket. Ámen

Imádkozunk! Vezess minket utadon, magad légy az út, melyen lelkünk üdvösségbe jut. Így kérünk mi most mennyei Atyánk a mi Urunk, Jézus Krisztusunk által! Vezess minket! Hadd legyen a mi vezérlő csillagunk szívünkbe mélyen beírt ígéreted, bűn, halál fölötti győzelmedről, feltámadásról és örök életről. Kérünk, tedd, hogy ez soha a szívünkéből ki ne essen, mert ha ígéreted velünk, akkor Te magad vagy velünk, ha Te velünk vagy Lelked hatalmában, tudjuk is, mi a Te biztos ígéreted. Köszönjük csodálatos vezetéseidet, vigasztalásaidat és erőidet, köszönjük, hogy éppen a nyomorúságok legmélyén, amikor minden megsötétedik és veszni se látszik, akkor értjük meg hozzánk való jóságodat, velünk kapcsolatos örök tervedet. Kérünk a bizonytalankodókért, kétségeskedőkért, kétségbeesettekért. Kérünk azokért, akik már-már feledik nekik adott ígéretedet, buzdításodat. És kérünk mimagunkért, mennyei Atyánk, erősíts meg bennünket mindabban, amit nekünk Krisztusban ígértél, általa fölragyogtattál, ami felé vezetsz bennünket Szentlelked csodálatos vezetésével. Óérette, aki maga az út, az igazság és az élet, Jézus Krisztusért hallgass meg bennünket. Ámen